

ДВЕ АРАПСКО ШПАНСКЕ КАСИДЕ

У шпанској архитектури има цртних елемената
 али у шпанској поезији и музици има живих елемената из оних векова кад је Иш
 Шпанија оила под Арабљанима, а Арабљени под Шпанцијом, кад су суузајамно осно
 јили нарочито на југу Шпаније, у Андалусији. Две расе су сепрво непријатељом
 сукобиле, па се онда загрлиле, слиле крви и душе, а помогао им у том сикловни
 ти Средњи век са својим религиозним страстима и у поезији с тим са еврејском
 естетским заносима у уметности. Из тога доба остаде да и данас живи потомств
 во са шпанско арапским Језиком, са оријентално окциденталним цртама лица и бо
 бојама коже, и са олтарима на којима се паравно, служи по римском мисаку али
 и данас још понегде у таковеним моварапским капелама по мисаку кад Шпаници
 наглашау нарочитом хришћанству оних који се савијели са арабљанима и који су
 одошавали хришћанство ато Арабљани мучи и гоми.

Андалусија је према мору топа, сува, живи песмом затр
 пана пустињска. Ивица, она је башта, виноград, маслињак, расколни јужни воћ
 њак, колачницадичних ње меса. Ту, нарочито у Севиљи Кордоби и Гранади, средни
 ли се они који су били врели и грозничави од пустиње и жеђи и они који су били
 били хладни врели и грозничави од раскопи и мисања. Једни и други сателера
 ментима авантуре и покуде. Арабљени тадашњи великиштвени Арабљени били су т
 лаке се чини по свему јачи од Шпанаца. Арабљени су Шпанаца засоравали Шпанаца
 Арабљани не. Познати модерни шпански песник дитио Касида / нијелике ња /
 тумачио је своју природу страст талант и израс стихом да је у вау

душа је душа једног шпанског арабљанина. Таје душа љ
 доште и у музичарима феји и Дибелицу и такође у диклом песнику и драмском
 писцу трегичном Гарсији Лорки.

Од старе оригиналне арапско шпанске музикеостаде
 у извесној колицики кузена касида. Касида је каталирска песмица сателским

задатkom; фикирати нешто што је баш врло проназно сагорева нестаје за секунду мења се нагло. Наравно што је предмет невештаственији слика треба да је чарна са солиднија конкретнија. Врста задатка из Умједу и једне ноћи; покрити се мрежом, назидати кућу на морским таласима, певати тако да ветра неће годити. Слика треба да има нагину маховитост дефинитивност без поправања. Она не онако отприлике да истрчише пред касиде говени љубомором наше због наше дивне а мање знаме нагле поезије онако како је наш народни песник очас смислио касиду о једу сестре која је изгубила сву браћу и подметнуо Богу и анђелима своју машту:

Нашлите на земљу помојну,
 Дигнитејој ората најмаћег,

 Од гроба му кова начините

Дни су касиде ипак танкије. Њихов степен савршенства у идеји слици израду и слику достигае су касиде у векуи нарочите са песницима: Вен Сара од Сантареа и његов савременик Вен Јафача од Асиро. Најдаје неки давени издашак шпанска копа мала шпанска песница или идејца, духовита топла туманпола нарди она пона уметнички како кад. Али и од ње је далеко отскочила стара касида из по некој махнитој људској потреби изговорити песму или умрети.

Обе овде наведене касидеспевало је Вен Сара од Сантареа умро почетком века. Њена је верзија према енглеском тексту Херонда Морленда који је преводио са арапског оригинала и умео сачувати сликове. Дни и овако без рима преко два језика који нису расли ни у пустињи ни у дидалускији осећање слутити се лепота и моћ поезије која је још радила са чаробним штампашем.